

Dosarul nr. 2ra-1254/22
2-19052701-01-2ra-06092022

Instanța de fond: Judecătoria Hîncești, sediul Central – L. Roic-Botezatu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – L. Pruteanu, I. Cotruță, I. Țurcan

ÎNCHEIERE

31 mai 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Aliona Miron
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Diana Moroșanu împotriva lui Nicolae Vreimea, Dorinei Vreimea, lui Nicolae Matei, intervenienți accesorii Primăria Hîncești, notarul public Veronica Macar privind nulitatea contractului de donație,

împotriva deciziei din data de 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins apelul declarat de avocatul Adrian Crețu, în interesele apelantei Moroșanu Diana, s-a menținut hotărârea din 22 octombrie 2021 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central,

constată:

La 03 iulie 2019 Diana Moroșanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Nicolae Vreimea, Dorinei Vreimea și lui Nicolae Matei, intervenienți accesorii Primăria Hîncești, notarul public Veronica Macar, prin care a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a terenului cu numărul cadastral xxxxx, situat în mun. Hîncești, str. xxxxx, încheiat la 30 septembrie 2002 între Moroșanu Diana și Vreimea Nicolae autentificat notarial de notarul Bicec Victor, declararea nulității contractului de donație a terenului cu numărul cadastral xxxxx, situat în mun. Hîncești, str. xxxxx, autentificat notarial de notarul public Veronica Macar.

În motivarea cererii de chemare în judecată Diana Moroșanu a indicat că, anterior, la 15 februarie 2019 a înaintat o acțiune civilă în care a relatat că la 30 septembrie 2002 între Diana Moroșanu, reprezentată de Mihail Moroșanu și Nicolae Vreimea a fost autentificat notarial contractul de vânzare-cumpărare a terenului cu numărul cadastral xxxxx, situat în mun. Hîncești, str. xxxxx. Peste două luni Nicolae Vreimea și soția acestuia Dorina Vreimea s-au arătat dezinteresați de terenul procurat, astfel au propus o tranzacție de anulare a actului juridic. Reclamanta a fost de acord cu propunerea dată, stabilind o întâlnire la care au mai participat și alte persoane și a restituit lui Nicolae Vreimea suma de 1 400 euro, iar cel din urmă i-a

lăsat un exemplar a contractului de vânzare-cumpărare. Ulterior, au mers la Primăria Hîncești și au anunțat factorii de decizie despre tranzacția convenită între ei, convenind inclusiv să meargă la notar ca să anuleze actul juridic. Nicolae Vreimea a plecat la Moscova pentru câștig, dar s-a obligat să revină pentru anularea acestui act juridic. Conform înțelegerii cu Nicolae Vreimea, reclamanta a administrat terenul în litigiu, a achitat impozitele din anul 2002, a perfectat certificatul de urbanism nr.99 din 06 noiembrie 2007 și autorizația de construcție nr.812 din 04 decembrie 2007 pe numele Dianei Moroșanu, a construit gard pe terenul dat și a dus materiale de construcție. În luna iunie 2018 în urma insistenței acesteia în vederea anulării contractului sau întocmirii unui nou Nicolae Vreimea a indicat că va perfecta o procură pe o rudă de a sa, că se va mai gândi asupra prețului imobilului. La cererea prealabilă de executare a obligațiilor nu s-a soldat cu nici un rezultat.

În aceste circumstanțe reclamanta a precizat că sunt două temeuri de declarare a Dianei Moroșan drept proprietar legal al terenului și anume că aceasta a executat integral actul juridic, iar Nicolae Vreimea, primind integral suma de bani ce constituie suma contractului, tăgătează intenționat întocmirea tranzacției, eschivându-se de la întocmirea actului juridic. Precum și faptul că este proprietara de iure a terenului în litigiu până la 30 septembrie 2002, iar peste două luni cu acordul și voința ambelor părți, a devenit posesoare de bună credință a terenului.

Prin încheierea din data de 05 februarie 2019 a Judecătorei Hîncești capătul de cerere privind nulitatea contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 2002, a fost scoasă de pe rol. (f.d.83-84, vol. I)

La 20 septembrie 2021 Diana Moroșanu, prin intermediul avocatului Adrian Crețu, și-a concretizat cerințele din acțiune, solicitând în final constatarea nulității absolute a contractului de donație din 26 septembrie 2018 încheiat între Nicolae Vreimea, în calitate de donator și Nicolae Matei, în calitate de donatar, cu declararea nulă a contractului de donație. (f.d. 133-135, vol.I)

În motivarea acesteia, reclamanta a indicat suplimentar la cele invocate în cererea de chemare în judecată că Nicolae Matei, fiind împuternicit de Nicolae Vreimea în baza procurii din 27 iunie 2018, la 26 septembrie 2018 a înstrăinat bunul imobil aflat în litigiu sie însuși, în acest sens la notarul public Veronica Macar a fost perfectat un contract de donație. Toate aceste acțiuni și inacțiuni a lui Nicolae Vreimea și Nicolae Matei au dus la semnarea contractului de donație contestat.

În opinia reclamantei contractul de donație din 26 septembrie 2018 dintre Nicolae Vreimea și Nicolae Matei este un act juridic fictiv, semnat în detrimentul Dianei Moroșanu. Prin încheierea unui astfel de contract are un scop final înșelarea/fraudarea creditorului Diana Moroșanu, având în vedere că părțile contractante nu l-au executat până în prezent și nu au intrat în posesia bunului imobil care de facto este administrat de Diana Moroșanu.

Prin hotărârea din data de 22 octombrie 2021 a Judecătorei Hîncești, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de către Diana Moroșanu împotriva lui Nicolae Vreimea, Dorinei Vreimea, lui Nicolae Matei, intervenienți accesorii Primăria Hîncești, notarul public Veronica Macar privind nulitatea contractului de donație a fost respinsă ca neîntemeiată. (f.d.157,163-171, vol.I)

Hotărârea instanței de fond a fost contestată, în termen, de către Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu. (f.d.159,180-181, vol.I)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 19 aprilie 2022 a respins apelul declarat de avocatul Adrian Crețu, în interesele apelantei Moroșanu Diana, a menținut hotărârea din data de 22 octombrie 2021 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central. (f.d. 191,192-202, vol.I)

Pentru a hotărî astfel, instanțele de judecată au stabilit că potrivit contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 2002, Diana Moroșanu a vândut, iar Nicolae Vremea a cumpărat terenul agricol cu suprafața de 0,06 ha, cu numărul cadastral xxxxx.

Prin contractul de donație nr. 9962 din 26 septembrie 2018 Nicolae Vremea reprezentat în temeiul procurii de Nicolae Matei, a transmis cu titlul gratuit fără careva condiții lui Matei Nicolae terenul pentru construcții cu suprafața de 0,06 ha, cu numărul cadastral xxxxx, amplasat în or. Hîncești, str. xxxxx.

Instanțele de judecată au menționat că legalitatea contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 2002, în temeiul căruia ulterior a fost emis contractul de donație din 26 septembrie 2018, a constituit anterior obiect de examinare. Prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 22 iulie 2019 a fost respinsă cererea de chemare în judecată înaintată de Diana Moroșanu împotriva lui Nicolae Vreme, intervenient accesoriu Primăria Hîncești privind anularea contractului de vânzare cumpărare 30 septembrie 2002, aducerea părților la poziția inițială, recunoașterea dreptului de proprietate și încasarea cheltuielilor de judecată.

Astfel, în condițiile în care în temeiul hotărârii judecătorești care deține putere de lucru judecat a fost stabilită valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 2002, pe cale de consecință urmează a fi reiterată și legalitatea contractului de donație din 26 septembrie 2018, or soarta cerinței auxiliare poartă soarta cerinței de bază.

Totodată, instanțele de judecată au remarcat că Diana Moroșanu nu a contestat încheierea Judecătoriei Hîncești din 05 februarie 2019, prin care capătul de cerere privind nulitatea contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 2002 a fost scoasă de pe rol.

Prin urmare, proprietar al terenului cu numărul cadastral xxxxx până la data de 26 septembrie 2018 a fost Vremea Nicolae, cel care avea dreptul de posesie, folosință și dispoziție, fiind în drept să doneze terenul în litigiu.

În aceste circumstanțe instanțele de judecată au concluzionat că nu s-a constatat nici un motiv de nulitate a contractului de donație nr. 9962 din 26 septembrie 2018, fiind respectate condițiile de valabilitate a contractului. Diana Moroșanu nu a reușit să răstoarne prezumția de valabilitate a contractului de donație din 26 septembrie 2018, nu a făcut dovada caracterul fictiv al acestuia, întrucât intenția părților la încheierea acestui act a corespuns voinței reale și rezultatului atins.

Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral. (f.d.1-2, vol.II)

În motivarea recursului Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, considerându-le emise cu încălcarea normelor materiale.

Recurenta a indicat că ambele instanțe au constatat că aceasta a administrat terenul în litigiu, a achitat impozitele din anul 2002, a perfectat certificatul de urbanism nr.99 din 06 noiembrie 2007 și autorizația de construire nr.81 din 04 decembrie 2007, a construit gard pe terenul dat și a dus materiale de construcție. Însă eronat au apreciat art. 195 din Codul civil, din motivul lipsei elementului definitoriu al subiecților/intimații semnatarilor ai tranzacției de donație, anume manifestarea de voință în valorificarea dreptului de proprietate, prin simpla îngrădire a proprietarului de facto Diana Moroșanu de către proprietarul de iure Nicolae Matei în exploatarea terenului de către partea recurentă,

Totodată, a indicat că în speță se învederează aprecierea eronată a art. 217, alin. (1) din Codul civil și neaplicarea art. 221 din Codul civil, ceea ce a dus la pronunțarea unei decizii greșite, or contractul de donație are menirea de a crea o aparență juridică pentru Diana Moroșanu, prin a o înșela precum că dreptul de proprietate a fost stins în privința lui Nicolae Vremea, care a primit suma de 1 400 euro pentru a vinde înapoi terenul litigant.

Prin referința depusă la 30 septembrie 2022, intervenientul accesoriu Primăria Hîncești a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a pretențiilor Dianei Moroșanu. (f.d. 18-20, vol. II)

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, completul observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de judecată verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 19 aprilie 2022. Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc copia deciziei motivate din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată, avocatului Adrian Crețu, prin intermediul poștei electronice la 27 iunie 2022 (f.d.203, vol.I)

Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, a declarat recursul la 26 august 2022, în interiorul termenului legal.

Succesiv, completul de judecată evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
 - a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
 - b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
 - c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
 - d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de judecată le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se în esență la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale speței, similare celor cuprinse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

În acest sens, instanța de recurs menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de

natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de judecată indică că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Diana Moroșanu nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Diana Moroșanu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de judecată relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Diana Moroșanu a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele

prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, împotriva deciziei din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431, alin. (2), art. 433, lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Diana Moroșanu, reprezentată de avocatul Adrian Crețu, împotriva deciziei din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Aliona Miron

Ion Malanciuc